

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی:

آریستووولوس ده خریستیدیس

اداره خانه‌سی:

فله پنجه‌سینه بازاری صاعقیلر خانه‌ده ۱۶

'Αβ' 'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✻ ΓΡΑΦΕΙΑ ✻

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΗΝ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΗΦΗΣ

'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 | 'Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 40
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

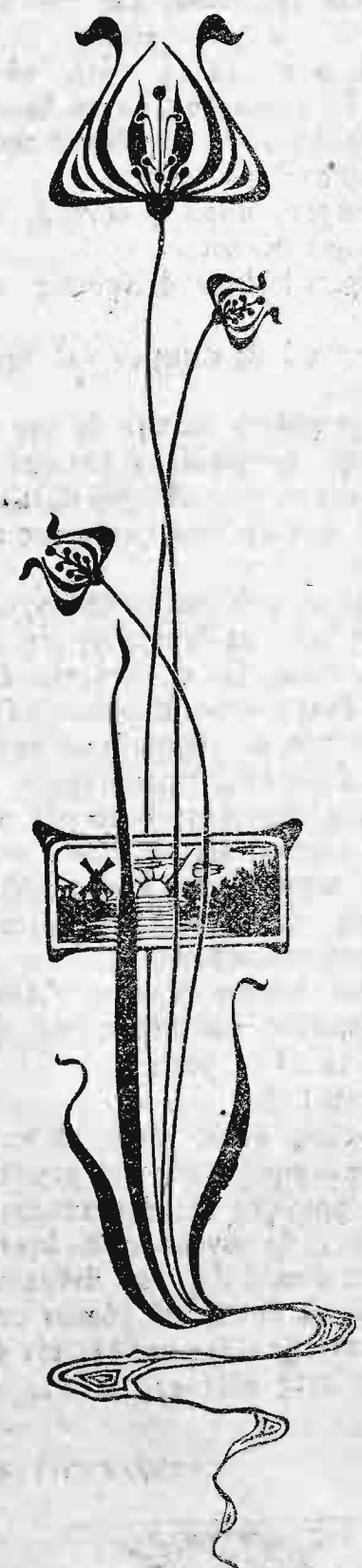
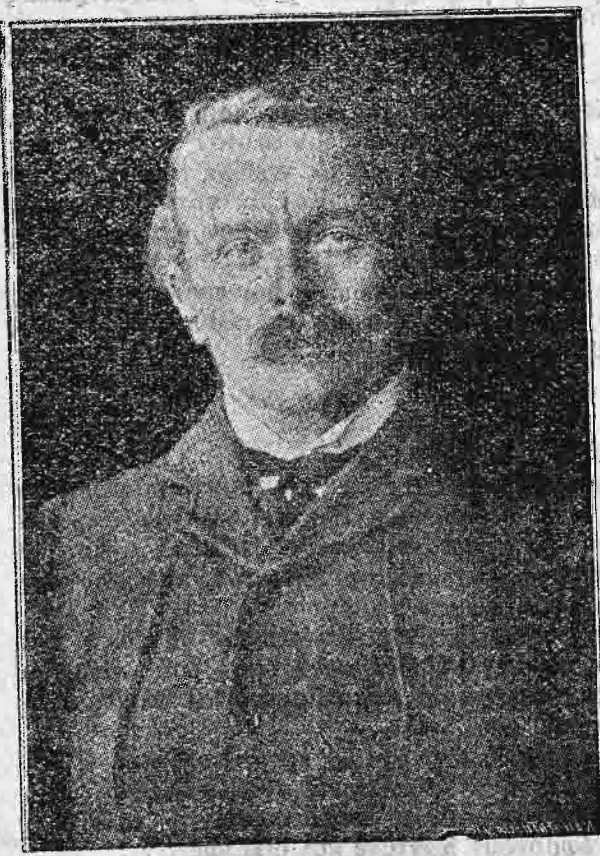
'Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 | 'Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 18
— ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ —

ΠΡΟΨΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Λούι Τζώρτζι, ὁ ἀντικαταστήσας τὸν Κίτσεινεγ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΥΠΑΓΕΤΕ

‘Ο Ίησους θεραπεύει τούς ανθρώπους και εκβάλλει εκ του πνεύματος αυτών τὰ δαιμόνια, λέγων :

— ‘Υπάγετε !

Τὰ πονηρὰ δὲ πνεύματα, εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐπιδητικῆς ταύτης λέξεως, ὑπεχώρησαν καί, ἀφέντα τούς ανθρώπους, εἰσηλθόντες ἀγέλην χοίρων, οἷτινες, πεσόντες κατὰ κρημνῶν, ἐφρονεύθησαν.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ὀφείλει νὰ κρατήσῃ τὴν προσοχὴν μας καὶ τὴν μελέτην μας, ἢ δὲ μόνῃ λέξις «ὕπαγετε !», εἰς τὴν ὁποίαν ὑπήκουσαν αὐθωρεὶ τὰ δαιμόνια, οὔτε εἰκὴ ἐλέχθη, οὔτε εἶναι ξένη πρὸς ὠραία καὶ ὠφέλιμα συμπεράσματα.

Τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν περιδοῦσιν δαιμόνια, ἦτοι πάθη, πάθη πυκνά, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν κυριεύουσιν, ὅταν ταῦτα διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ἀνθρωπῶσιν.

Ἴδού οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, οἷτινες ὑποβόσκουσι τὴν εὐτυχίαν καὶ ὑποδουλοῦσι τὸν ἄνθρωπον, καθιστώντες αὐτὸν ἰσοτίμον καὶ τῶν ζώων αὐτῶν. Τί ὅμως θὰ δυνήθῃ νὰ ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῶν παθῶν αὐτῶν, τί θὰ εἰμφορέσῃ νὰ τὰ δαμάσῃ καὶ νὰ τὰ ἀποδιώξῃ ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον λυμαίνονται ;

Οὐδὲν ἕτερον, παρὰ ἢ σιδηρὰ, ἢ ἀκαμπτos, ἢ ζωηρὰ θέλησις.

— ‘Υπάγετε ! εἶπεν ὁ Χριστὸς πρὸς τὰ δαιμόνια.

— ‘Υπάγετε ! ὡς εἶπωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὰ πάθη μας.

Ἄλλὰ τὴν φράσιν ταύτην ὡς τὴν συνοδεύσωμεν μὲ τὴν ζωηροτέραν δύναμιν τῆς θελήσεως, δύναμιν, ἣτις δὲν γνωρίζει συμβιβασμούς, ἣτις ἀγνοεῖ συνθηκολογίας πρὸς τὴν συνειδήσιν.

‘Ο ἄνθρωπος καθίσταται ὑπέροχος δικολάβος, ὅταν θέλῃ νὰ δικαιολογήσῃ κάποιαν πράξιν του, πάθος του τι, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὁποῖου ἔκαμε κάτι. Εὐρίσκει πάντοτε τὰ ποικιλώτερα τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ εἶναι ὁ τελειότερος ἐφευρέτης δικαιολογιῶν. ‘Ο ἄνθρωπος αὐτός, δικαιολογῶν τὸ μὲν ἢ τὸ δέ, κύπτει τὸν αὐχένα εἰς τὸ πάθος καί, θεραπεύων πότε τοῦτο ἢ πότε ἐκεῖνο, οὐδὲν ἄλλο κάμνει, παρὰ νὰ τὸ καθιστᾷ περισσότερον ἀτίθασσον καὶ ἀδάμαστον.

Ἄπαιτεῖται λοιπὸν θέλησις. Ἄπαιτεῖται θέλησις ἀκαμπτos καὶ ἀδέκαστος, ἢ ὁποῖα νὰ εἰπῇ εἰς τὰ πάθη μας :

— ‘Υπάγετε !

καὶ νὰ κωφεύσῃ εὐθὺς πρὸς τὰ παράπονά των, νὰ ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὰς μεμψιμοιρίας των, νὰ περιφρονήσῃ τὰς ἐξαναστάσεις των.

Ἡ θέλησις, ἢ συνοδεύουσα ἐσκεμμένην ἀπόφασιν, θὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ πάθη του, τὰ ὁποῖα τὸν σύρουν σκώληκα χαμαιπετῆ ἐπὶ τῆς ἰλύος καὶ δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ ἀρθῇ εἰς τοὺς αἰθέρας, δι’ οὗς προορίζεται.

Λ ΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΥΠΕΡΤΕΡΑ ΓΝΩΣΙΣ

‘Η γνώσις τοῦ ἐγώ, τὸ γινῶθι σαυτὸν τῆς ἀρχαιότητος, δι’ ὅλους τούς λόγους, οἱ ὁποῖοι προανεφέρθησαν, καὶ διὰ πλείστους ἄλλους ἀκόμη, ἀποτελεῖ τὴν ὑπερτέραν, ἀλλ’ ἐν ταύτῃ καὶ τὴν μᾶλλον δυσεπίτευκτον γνώσιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

‘Ο διχασμὸς τοῦ ἐγώ εἰς κριτὴν καὶ κρινόμενον καὶ ἢ διαρκῆς τοῦ κρινόμενου ἀντικειμένου ἐναλλαγῆ, σκόπιμος καὶ πονηρὰ, εἶναι βεβαίως αἱ πρῶται δυσκολίαι, τὰς ὁποίας συναντᾷ πᾶς, ὅστις θὰ θελήσῃ εἰλικρινῶς νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐγώ του εἰς ὅλας αὐτοὺς τὰς ἐκδηλώσεις.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι καὶ ὁ ἱκανότερος τῶν χειρουργῶν δὲν δύναται ν’ ἀνατάμῃ τὸ σπῆμα του.

Ἡ ἀνατομὴ τῆς ψυχῆς του εἶναι πολὺ περισσότερον δύσκολος καὶ πλησιεστέρως εἰς τὸ ἀδύνατον. Τὸ ἐγώ μας ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ ἀνατόμου ἢ ὑπὸ τὸ ὄξυ βλέμμα τοῦ παρατηρητοῦ αἰωνίως, διηνεκῶς, ἀκατάπαντα ἀλλάσσει, καθὼς οἱ διωκόμενοι λαποδύται, οἱ ὁποῖοι καθ’ ὁδὸν μεταβάλλουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰς ἐνδυμασίας των.

Πότε καὶ εἰς ποῖαν τῶν περιπτώσεων εὐρίσκειται τὸ ἐγώ μας ἐν τῇ φυσιολογικῇ του καταστάσει, ἐν τῇ καταστάσει, ἣτις τῷ προσσηρμάσθῃ ὑπὸ τῆς φύσεώς του ;

Ἐδῶ ἀπαιτεῖται πνευματικὴ δύναμις τοῦ κρινόντος ἐγώ ἰσχυροτάτη, χρειάζεται οὐδὲν πνεύματος καὶ ἀντίληψις πολὺ διαυγῆς, πνευματικὰ προσόντα οὐχὶ τόσον ἀφειδῆ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν μὲ τὰ προσόντα ταῦτα, εἰς τὸ ὀξύτερον σημείον ἀνεπτυγμένα, ἢ δυσχερῆς τῆς συγκρίσεως δύο ξένων πράξεων, γεγονότων, ὑπάρξεων, εἶναι δυσχερῆς, πολὺ περισσότερον δύσκολος θέλει εἶναι κρίσις αὐτῆς ἡμῶν τῆς ἰδίας ὑποστάσεως, τῆς ὁποίας μετέχομεν ἀδιαχωρίστως.

‘Ο μέγας συγχρωτισμὸς μὲ τὸ ἐγώ μας, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ ἢ δεσποινὶς ὡς στοιχεῖον ἐπιτυχούς καὶ ἀσφαλούς γνωριμίας, αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ἀποτελεῖ ἀκριβῶς ὅλος τὸ ἀντίθετον : στοιχεῖον διαρκούς παραγνωρίσεως. Ἄγαπᾷ κανεὶς τὴν συνήθειαν, ἀρέσκειται εἰς ὅ,τι κατέχει. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ μᾶς παραπλανᾷ καὶ τοιοῦτοτρόπως φροντίζομεν νὰ θεωρῶμεν καλὸν μόνον ὅ,τι κατέχομεν καὶ μόνον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι ἑαυτὸς μας.

Ποῖος, παρακαλῶ, θὰ ὁμολογήσῃ, ἔστω καὶ μυστικά, πολὺ μυστικά, εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος μὲ τὸ πνεῦμά του ἢ καὶ μὲ τὸ ἀνάστημά του ἔστω ; Καὶ ἂν ποτε παρουσιᾷ προσώπων ξένων εἰπῇ κάποιους μετριόφρονες λόγους διὰ τὰ δύο αὐτά, τοὺς λέγει διὰ νὰ προκαλέσῃ τὰς ἀντιρρήσεις των — κοινωνικὰ ψεύδη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ — εἰς τὰς ὁποίας εὐθὺς ἀμέσως καὶ λίαν ἀκόπως θὰ πιστεύσῃ.

Ἄλλὰ καὶ ἐν ἄλλο :

Ἔχετε παρακολουθήσει μὲ ποῖαν εὐστροφίαν λόγου, ἐπιχειρημάτων καὶ πειστικωτάτων δικαιολογιῶν τὸ ἐγώ μας προσπαθεῖ νὰ αἰτιολογήσῃ ἐν τῇ συνειδήσει μας τὰς πράξεις του, τὰς σκέψεις του, τὰ παραπτώματά του ;

Οὐδένα ποτε δικηγόρον ἀνέδειξαν οἱ αἰῶνες καὶ τὰ ἔθνη τόσον ἰσχυρὸν συνήγορον τοῦ πελάτου του, ὅσον τὸ ἐγώ μας, ὅταν πρόκηται νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἐγώ.

Τὸ ἔκαμα μὲν αὐτό, ἐπαναλαμβάνει, ἀλλὰ, ξέυρετε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πράξῃ ἄλλως. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, ὅταν συμβαίνῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἐφρόνουν πάντοτε καὶ δικαίως . . .

Κάθε λέξις εἶναι καὶ μία διαστρέβλωσις τῆς ἀληθείας, μία συνθηκολογία τῆς συνειδήσεως.

Κατόπιν αὐτῶν, εἶδετε κανένα νὰ κατηγορῇ ἑαυτὸν, ὅτι ἠδίκησεν ἢ ὅτι ἀδικῶς προσέβαλεν ἢ ὅτι εἶναι κακὸς καὶ μοχθηρὸς ;

Ἡ ἀδικία καὶ ἢ προσβολὴ λαμβάνουν τὴν ἡρεμον ἀπόχρωσιν τῆς ἀμύνης, ὁ φθόνος μετονομάζεται εἰς ἀφελῆ τάσιν πρὸς ἀμίλλαν καὶ δικαιοσύνην. Ἐν τούτοις τὸ πικρὸν, ὅ,τι δῆποτε ὄνομα

καὶ ἂν λάβῃ, δὲν θὰ παύσῃ νὰ εἶναι πυρὸν, οὐδὲ ἢ κινίην, ἂν ὀνομασθῇ μέλι, θὰ γλυκάνῃ. Ἡ πρᾶξις μας εἶναι οἷα πραγματικῶς εἶναι, οἷονδήποτε καὶ ἂν τῆς προσδώσωμεν ὄνομα.

Ὑπάρχουν πολλοί, ἴσως ἀντιτείνῃ τις, οἱ ὁποῖοι κακίζουσι αἰωνίως τὸν ἑαυτὸν τους, ὁμολογοῦν τὰ ἐλαττώματά των, δὲν ἀρνούνται τὴν ἀνικανότητά των. Αὐτοὶ μήπως δὲν γνωρίζουν τὸ γινῶθι σαυτὸν ;

Δι’ αὐτοὺς ἔχει νὰ παρατηρήσῃ τις τοῦτο, ὅτι ἢ ψεύδονται, ὅποτε εἶναι ἀνείλικρινεῖς καὶ συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ληφθοῦν ὑπ’ ὄψιν, ἢ ὅτι λέγουν τὴν ἀλήθειαν, καὶ τότε μεταπίπτουσι εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον : ὑποτιμῶσι τὸν ἑαυτὸν των. Ἄλλὰ τὸ γινῶθι σαυτὸν, ὅπως δὲν εἶναι ἢ ὑπερτίμησις τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἐγώ, δὲν εἶναι, ἐπίσης καὶ ἢ ὑποτίμησις του, ὅλλ’ ἀκριβῶς καὶ ἢ ἀκριβοδικαία αὐτοῦ ἐκτίμησις εἶναι ἀρὰ γε καὶ τοῦτο εὐχερῆς ;

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἢ γνώσις τοῦ ἐγώ τὸ γινῶθι σαυτὸν, δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν καθαρὰν γνώσιν τῶν ἀληθῶν μας αἰσθημάτων· πρέπει ἐν ταύτῃ νὰ γνωρίζομεν τί ἀκριβῶς ποθοῦμεν καὶ εἰς τί τείνομεν, πρέπει νὰ γνωρίζομεν τί μισοῦμεν καὶ τί ν’ ἀποφεύγομεν.

Ἐδῶ ἐγκνεται ἢ ἀληθὴς εὐδαιμονία τοῦ βίου. Ὅταν γνωρίζομεν ἀληθῶς τοὺς πόθους μας καὶ τὰς πραγματικὰς μᾶς τάσεις, τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχίαν ἐγένετο. Δὲν ἔχομεν, εἴμῃ νὰ δημιουργήσωμεν τὸ περιβάλλον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας μας. Ἀλλὰ προσκρούομεν οὐχὶ εἰς τὸ δευτέρον μέρος τοῦ προγράμματος, ἀλλὰ εἰς τὸ πρῶτον. Τὸ πρῶτον δὲ εἶναι, φρονοῦμεν, ὅτι ἀπετύχομεν εἰς τὸ δευτέρον. Δὲν φανταζόμεθα, ὅτι εἶναι δυσχερέστερον νὰ γνωρίσῃ τις τί θέλει, ἀπὸ τοῦ νὰ παρασκευάσῃ ἐκεῖνο, ποῦ θέλει.

Ποσάκις δὲν συνέβη μετὰ μόχθους καὶ κόπους πολλοὺς νὰ ἐπιτύχομεν κάτι, τὸ ὁποῖον ἐποθήσωμεν, καὶ τὴν στιγμήν, καθ’ ἣν ἠδυνήθημεν νὰ τὸ κρατήσωμεν εἰς τὰς χεῖράς μας, νὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνο, ποῦ ἐποθήσωμεν ;

Φρονεῖτε ἀρὰ γε, ὅτι θὰ ὑπῆρχε δυστυχία εἰς τὸν κόσμον, νομίζετε, ὅτι τὸ δάκρυ τῆς θλίψεως θὰ ἔβρεχε τὰ μάτια μας, ὑποθέτετε, ὅτι οἱ γάμοι καὶ αἱ σχέσεις μας θὰ εἶχον οἰκτρὰ τέλη, ἂν ἐγνωρίζομεν τί ποθοῦμεν, ἂν ἐξέσυρομεν νὰ διευθύνωμεν τὸ σκάφος μας εἰς τὸν λιμένα τῶν ἐπιθυμιῶν μας ;

Οὐχὶ σπανίως χανόμεθα καὶ χάνομεν πολύτιμον καιρὸν, ἀμφιταλαντευόμενοι εἰς τὰς ἀποφάσεις μας καὶ τοὺς πόθους μας αὐτούς. Καὶ ἐνῷ ἢ ζωὴ περῶν, ἡμεῖς ἀκόμη καταδραπανάμεθα εἰς ἀμβολίας.

Λέγουν διὰ τὸν ὄνον τοῦ Μπουριδάν, ὅτι εὐρέθη μίαν φορὰν τοποθετημένος μεταξὺ δύο σάκκων κριθῆς. Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἀπὸ ποῖον σάκκον ἐπρεπε νὰ προτιμήσῃ. Ἐπέρασε, φαίνεται, πολλὰς ἡμέρας μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀναποφάσιτος καὶ τέλος τὸν εὐρον νεκρὸν ἐν πείνης, ἐξηπλωμένον ἐν μέσῳ τῶν δύο σάκκων τῆς κριθῆς του.

‘Ο δυστυχῆς ὄνος δὲν ἐγνώριζε τὰς ἐπιθυμίας του !

Ἄλλ’ ἢ δεσποινὶς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἀκούσῃ τὸ κομβολόγιον τῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουν πείσει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τοὺς αἰῶνας, ὅτι τὸ γινῶθι σαυτὸν εἶναι ἢ δυσκολώτερα γνώσις· ἀς στρέψῃ μόνον ἐν βλέμμα γύρω της.

Τί σημαίνουν οἱ στεναγμοί, ποῦ θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ κάθε στήθος, καὶ τὸ δάκρυ, ποῦ ἀναβλύζει ἀπὸ κάθε ὀφθαλμὸν ; Τί ἄλλο, παρ’ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώρισέ ποτε τὸν ἑαυτὸν του ἢ ὅτι τὸν ἔχει παραγνωρίσει ἀρκετὰ, τοῦθ’ ὅπερ εἶναι τὸ ἴδιον ;

Η ΤΥΦΛΗ

Η Κατερίνα ήτο χήρα. Ο άνδρας της, όταν απέθανε, την αφήκε νέαν άκόμη και πτωχήν μ' ένα μικρό κοριτσάκι όρφανό, τó όποιον εις τά δέκα του χρόνια ήρθένθη όλην την πίκρα της όρφάνειας. Η Κατερίνα έζη στην πειρί μακρυνή γωνία του χωριού της, ένός συνοικισμού, που μόλις ήρίθμει πενήντα άρσινά-άρσινά σπιτία, άνάμεσα σε έκτεταμένα χωράφια και άκαλλιεργήτους τόπους. Ητο πτωχή, χωρίς κάμμιναν προστασίαν και βοήθειαν.

Εργάζετο. Όλην την ήμέραν έγύριζεν εις τά άγναταλειμμένα χωράφια, εις τας όχθας των χειμάρρων, όπου φυτρώνουν κατάλληλα χόρτα, τά έμάζευε και τά έφερε στο σπίτι της, στην καλύβην της, άν θέλωνεν να άκριβολογήσωμεν, και εκεί τά έπλεκε, διά να τά κάμη σκουπες.

Όταν έκαμνεν άρκετάς άπ' αυτάς, τας έφορτόνετο και επήγαιεν εις την πόλιν, που ήτο μακρυνά δυό ώρες άπό τó χωριουδάκι ένεινό, και εκεί έγύριζε τούς δρόμους και έφώναζε :

— Σκουπες καλές, σκουπες !

Όταν επέστρεφεν ή Κατερίνα άπό την πόλιν εις τó μικρό χωριουδάκι της, έβριζε τά χρήματα, που ειχε μαζέυσει, εις τó βάθος μιας κάλτσας και ένα κομμάτι κρέας εις την χύτραν της. Έπειτα έκάθητο και έτρωγε με μεγάλην όρεξιν μαζί με την κόρην της, τó Ειρηνάκι.

Πολλές φορές ή κόρη της την συνάδευεν εις τούς γύρους της εις την πόλιν και αυτή έφώναζε με την δυνατήν της φωνήν :

— Σκουπες φθηνές, σκουπες !

Μ' αυτών τών τρόπων έβουθηούσε την μητέρα της, την συντρέφουσε και της έβαστούσε τó φορτίον της. Άλλά τó βράδυ, όταν κατά τó φαγητό έκάθηντο εις την πόρτα της καλύβης, ή Έρηνιώ έπαιρνε πάλιν τά παιδικά της χρόνια και έγύρνευεν άπό την μητέρα της να της πη κανένα παραμυθάκι.

— Μητέρα, πές μου την ιστορία της κυρίας με τó πράσινο φουστάνι.

— Μητέρα, πές μου την ιστορία του ώραίου παλληκαριού, που άγάπησε την άρχοντοπούλα.

Και ή μητέρα με ύπομονήν διηγείτο διά χιλιοστήν φοράν την ιστορίαν της κυρίας με τó πράσινο φουστάνι και του ώραίου παλληκαριού, έως ότου ή μικρή, κουρασμένη άπό την πολλή προσοχή, άπεκοιμήτο με γλυκά όνειρα, έφαντάζετο που θα έλθη και γι' αυτήν ένας εύμορφος νέος να την πάρη, να την κάμη γυναίκα του, να την αγαπήση, να της δώση ένα παλάτι και έτσι να μη είναι άναγκασμένη να γυρίζη με την μητέρα της τούς δρόμους και να φωνάζη :

— Σκουπες, καλές σκουπες !

Με αυτών τών τρόπων έπερνούσαν αι ήμέραι κα ή ζωή των. Πολλές φορές ή Έρηνιώ ειδε να πέφτουν τά φύλλα των δένδρων και πάλιν ν' άνθίζουσαν τά κλαδιά, και όμως τó όνειρόν της δεν ειχε γίνει άκόμη.

Ένα πρωί, όταν έσηκάθη άπό τó κρεβάτι, ήρώτησε την μητέρα της :

— Μητέρα, δεν έφεξεν άκόμη ;

— Τί λές, παιδί μου ; ό ήλιος είναι δυό ώρες που βγήκε.

— Ό ήλιος ! έπιθύρουν ή μικρά, άπό πειρί μέρος είναι ; δεν τόν βλέπω !

Γονατισμένη ή μικρά έπάνω στο στρώμα της, έτέντονε τά χέρια της, ώσαν διά να διώξη την νύκτα, που την περιτριγύριζε.

— Δυστυχία μου ! έφώναξε τότε ή μητέρα, ρίπτουσα μιάν άνήσυχη ματιά στην κόρη της.

Εις την φωνήν αυτήν της γυναικός ή μικρά ένόησε τά πάντα.

Ειχε τυφλωθή.

Επηκολούθησαν φωναί, όδυμοί και κλάματα. Αυτά δεν θεραπεύουν τά μάτια ; ήλθαν κατόπιν ό ένας μετά τόν άλλον Ιατροί, έκύτταξαν την κόρην, έπιθύρουν μερικά μασημένα λόγια και έφυγαν ή κόρη έμεινε πάντα τυφλή.

Η μητέρα της ειχε λυπηθή κατάκαρδα και όλο έκλαιεν. Έπειτα όμως — συνειθίζει κάνας στας θλίψεις του — ήρχισε πάλιν να πλέκη σκουπες και να πηγαίνη στην πόλιν για να της σπουλή. Η μικρά δεν άκούουθε πειρί την μητέρα της. Στην άρχή μάλιστα δεν έβγαينه διόλου άπό τó

σπίτι της, έπειτα σιγά-σιγά έτόλμησε να βγαίνη λίγο έξω και μάλιστα προς τó βράδυ, διά να πηγαίνη να προύπανθήση την μητέρα της, που θα ήρχετο άπό την πόλιν.

Άλλ' ή Έρηνιώ, άν και τυφλή, έβλεπε, ότι ή μητέρα της δεν έμοιαζε και πολύ με την παλαιά μητερούλα της. Δεν ήτο πλέον τρυφερή και καλή, δεν της έλεγε πειρά παραμυθάκια και, όταν της ώμιλούσε, δύσκολα την καταλάβαινε, γιατί όμιλούσε μπερδεμένα. Άλλοίμονον ! ή μητέρα της έπινε !

Ένα βράδυ, που ή Έρηνιώ περιέμενε την μητέρα της, έκείνη άργησε πολύ να έλθη. Η κόρη άνησύχησε και ήρχισε να περιπατή τόν δρόμον, που επήγαιεν εις την πόλιν.

Έξαφνα άκούει βαρεία βήματα άνδρικά, πειρί βαρεία άκόμη, που ήρχοντο άπό ένει. Η κόρη παραμέρησε και με τά τυφλά της μάτια ειδεν, ότι δυό χωρικοί έσήκωναν άναίσθητη την μητέρα της άπό τó μεθύσι, την έφεραν σπίτι και σχεδόν την επέταξαν έπάνω εις την στρωμνήν της ; έπειτα έφυγαν.

Η κόρη άνεστέναξε και ήρχισε να κλαίη.

Έπέρασεν άκόμη και άλλες μέρες πικρές. Η κόρη έχασε την ύπομονήν και ειπεν εις την μητέρα της :

— Μητέρα, έγώ πειρά είμαι μεγάλη ; ξεύρω τούς δρόμους και άς μη τούς βλέπω. Δός μου της σκουπες να της σουλώ έγώ.

Η μητέρα έδέχθη και ή κόρη κάθε μέρα, μ' ένα μεγάλο ραβδί στο χέρι, περπατούσε τούς δρόμους κ' έφώναζε :

— Σκουπες καλές, σκουπες !

Ό κόσμος έλυπετο την τυφλή και άγόραζε της σκουπές της.

Μιά μέρα την κόρη την έφώναξαν σ' ένα σπίτι για ν' άγοράσουν σκουπες. Τό σπίτι ένεινό ήτο τó σπίτι του πειρί μεγάλου γιατρού της πόλεως. Ό γιατρός ειδε την τυφλή κόρη και άμέσως έκάταλαβεν, ότι ειμπορεί να την θεραπεύση.

— Κόρη μου, της ειπεν, άν θέλεις, έγώ θα σε κάμω να βλέπεις.

Η κόρη για μιá στιγμή έχάρη. "Ω ! θα έβλεπε πάλιν τά ώραία δάση, την άνατολή του ήλιού, τó ήλιοβασιλευμα, τó καλοκαίρι ! Τί χαρά διά την τυφλή !

Ητο έτοιμη να σκύψη και να φιλήση τó εύεργετικό χέρι του γιατρού, που θα την έκαμνε καλά. Άλλ' έσταμάτησε ; μιá μαύρη ιδέα έπέτρασεν άπό τó νού της.

— Όχι, κύριε, έφώναξε, δεν θέλω να γίνω καλά ; θέλω να είμαι τυφλή, τυφλή διά πάντα.

— Γιατί ; ήρώτησεν ό Ιατρός.

Η κόρη δεν απήνησε και ήρχισε να κλαίη. Άλλά τά κλάμματα ένεινα της κόρης σαν να έλεγον :

— Άφήστε με τυφλή ; έτσι που είμαι, δεν θα βλέπω πειρά ούτε τά άνθισμένα δένδρα, ούτε τά ώραία χρώματα, αλλά δεν θα βλέπω ούτε την μητέρα μου καθώς κατήνησε άπό τó φοβερό της έλάττωμα. Άφήστε με να μείνω τυφλή, διότι, όταν μείνω τυφλή, θα θυμούμαι την μητέρα, που ειχα, και δεν έχω πειρά !

Ό γιατρός δεν επέμεινε και αφήκε την κόρην να φύγη και αυτή με κλαμμένη φωνή ήρχισε πάλιν να φωνάζη :

— Σκουπες καλές, σκουπες !

(Georges d'Esparbes)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Κλείστε τά ότια προς την συκοφαντίαν.

✧ Ό έγωιστής είναι κωφός ; τίποτε δεν άκούει.

✧ Ό,τι αξίζει τόν κόπον να γίνη, πρέπει να γίνη καλώς.

✧ Ό συνήθης καρπός της φιλαυτείας και του έγωισμού είναι ή πλεονεξία, άδελφή γνησία και άμφιθαλής της ύπερηφανείας, τέκνα δε αυτής είναι ή άρπαγή και ή άδικία.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Βλέπετε την λευκοφορεμένην γυναίκα, που περνά άπ' έμπρός σας με βήμα γοργό ; Μαγεύσαθε με τó μειδιάμα της και εις τó φαιδρόν της πρόσσωπον ή καρδιά σας αισθάνεται την άνάπαυσιν.

Είναι ή χελιδών της χαράς ; είναι ή νοσοκόμος. Εις κάθε στιγμή ή ψυχή της δοκιμάζει την θλίψιν και τó βλέμμα της άτενίζει τόν πόνον και την εξάντλησιν.

Όπου και άν στραφή γύρω, βλέπει τόν μέγαν άγώνα, ό όποιος συγκροτείται, και παρακολουθεί την φρικιαστικήν πάλην, που συνάπτεται.

Άπό τó άσθενημένον, τó μαχετικόν σώμα του άρρώστου, άπό τόν όργανισμόν του, ό όποιος δεν λειτουργεί πλέον κανονικά, ή ζωή άρχίζει να ύποχωρή και να έκφυγη τó κάτι τι, τó φρικώδες και άλυτον έρωτηματικόν, πρò του όποιου ή φιλοσοφία των αιώνων συνέτριψε τó κρανίον της ; ή ζωή άρχίζει να όλισθαίνη άπό τας φλέβας του άσθενούς, τόν όποιον θέλει να αφήση, άπό σφριγγόντα όργανισμόν, σωρόν έμορφον, έτοιμον διά τας ριγηλάς περιπτώσεις του τάφου.

Άλλ' όχι. Η έπιστήμη είναι έδω. Με την πείραν της, με την άτάραχον ήρσείαν, την όποιαν σκορπεί εις τας ψυχάς ή έκτέλεσις του καθήκοντος, τίθεται αντίπαλος του θανάτου και διαφιλονεύει άπ' αυτών την ζωήν, που έκρέσει.

Η έπιστήμη έχει εις τó πλευρόν της πολύτιμον βοηθόν, ύπέροχον συναντιλήπτορα, άγρυπνον φύλακα : την νοσοκόμον.

Αυτή είναι ό θεματοφύλαξ των διατάξεων της έπιστήμης, αυτή είναι ό έμπιστευμένος έξομολόγος του άσθενούς. Αυτή θα άκούση τά σκληρά, τά άδύρητα της Ιατρικής θέσφατα, αλλά και ή ίδια θα περισυλλέξη τó παράπονον, τó δάκρυ, την άγωνίαν, τούς στεναγμούς των άρρώστων.

Και μ' όλα ταύτα. Ούτε τά άκαμπα λόγια της έπιστήμης, ούτε οι γόοι των άσθενών της είναι Ικανά να μετριάζουν την φαιδρότητα, που διαχέει τó πρόσσωπόν της, και να σβύσουν τó μειδιάμα, που επανθεί εις τά χείλη της.

Αισθάνεται, ότι έχει πρώτιστον καθήκον να τονώσει την χαράν και, διά να την αύξήση, να την δημιουργήση μέσα εις τά στήθη, άπό τά όποια έξωλίσθησε, πρέπει να έχη άφθονον έξ αυτής άπόθεμα.

Είναι ό άγγελος της παρηγορίας, είναι ή χελιδών της χαράς ή νοσοκόμος.

Άλλά δεν θαυματουργεί μόνον με την χαράν, δεν εύεργετεί μόνον με τó μειδιάμα.

Η καρδιά της έχει άμέτρητον άπόθεμα γλυκειάς στοργής, είναι άνεξάντλητος.

Έχουν περάσει πρò αυτής τόσοι και τόσοι άσθενείς, τόσοι και τόσοι κουρασμένα σώματα.

Δι' όλους αυτους ή καρδιά της έδονήθη. Όλους αυτους συνεπάθησε και ήρχισεν άπό την άκένωτον πηγήν της στοργής, την όποιαν διατηρεί στην καρδιά της, να τούς δροσίζη περιπαθώς. Άγρυπνες πάντοτε, με την στοργήν αυτήν την άμειωτον θά εύρεθή εις τó πλευρόν του άσθενούς, όταν παραστή ανάγκη, θα άκούση τά παράπονά του, θα δεχθή άγογγύστως τας μεψιμοιρίας του. Θα τόν πείση να πει τó μικρόν φάρμακον ή ν' άλλάξη τόν έπίδεσμον της πληγής του. Και ένθ' ό άσθενής δυστροπεί ή καταβάται, αυτή με τó αίώνιον μειδιάμα εις τά χείλη, με την άκένωτον στοργήν εις την καρδίαν και με την έγκαρτέρησιν εις την ψυχήν έκτελεί τó εύγενές της καθήκον, φιλοτεχνεί της πιστής Ιερείας τó έργον.

Έγνώρισα μητέρας στοργικάς, άδελφάς με πολλήν άφοσίωσιν ειδον εις τó πλευρόν του άδελφού των, άλλ' ή στοργή της νοσοκόμου είναι ιδιαίτερου βαθμού, είναι ύψηλοτέρας άντιλήψεως.

Είναι τόσον μεγάλη, ώστε την κάμνει καθ' έκάστην μητέρα και άδελφήν όλων, εις τó προσκεφάλαιον των όποιων όφείλει έξ ίσου να έπαγρυπνήση, έχει καθήκον να άγωνισθή.

Βλέπετε την λευκοφορεμένην γυναίκα, που περνά άπ' έμπρός σας με βήμα γοργό ;

Είναι ή χελιδών της χαράς ; είναι ή νοσοκόμος. Η άνθρώποτης της όφείλει βαθείαν εύγνωμοσύνην.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΝΕΡΟ

Πρόκειται διὰ τὸ νερό, μὲ τὸ ὁποῖον πλύνομεν τὸ πρόσωπον. Ποῖον, ἄρα γε, εἶναι καταλληλότερον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς δροσερότητος τοῦ δέρματος καὶ διὰ τὴν παράτασιν τῆς καλλονῆς του; Ἐπὶ πλέον δέ, εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐρισκόμενον, ἔχει περισσότερα εὐεργετικὰ στοιχεῖα;

Οἱ μελετήσαντες τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἰδίως αἱ ὀνομασταὶ καλλοιστῆς, μᾶς φωτίζουν ἑπαρκῶς περὶ αὐτοῦ, φρονῶ δέ, ὅτι πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς γνώμας των.

Ἐν πρώτοις δίδουν προτίμησιν εἰς τὸ βρόχινον νερὸν διὰ τὸ πλούσιον τοῦ προσώπου καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ νεκροῦ. Τὸ νερὸ αὐτὸ εἶναι δίκωμη προτιμητέον καὶ ἀπὸ τὸ διυλισμένον, διότι εἶναι ἑπαρκῶς ἀερισμένον καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ μεταλλικὰς ὕλας, αἵτινες εἶναι πάντοτε ἐπιβλαβεῖς διὰ τὸ δέγμα. Ἄλλως τε, ὅσαι τὸ μετεχειρίσθησαν, ἠσθάνθησαν πόσον τὸ ὕδωρ αὐτὸ εἶναι ἀπαλὸν καὶ θεραπευτικὸν διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον καθαρίζει, χωρὶς νὰ ἐρεθίσῃ.

Πρέπει ἐπίσης νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι τὸ ἀπλοῦν ὕδωρ δὲν ἔχει ἄλλας ιδιότητες, εἰμὴ νὰ ἀπαλλάσῃ ἀπὸ τὴν κόνην τὸ πρόσωπον καὶ νὰ τὸ καθαρίσῃ. Εἶναι ἀνίκανον νὰ διαλύσῃ καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὰς λιπώδεις ἐκκρίσεις τοῦ δέρματος, αἵτινες, παραμένονσαι, καθίστανται ἐπιβλαβεῖς διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ δροσερότητα αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο προσθέτομεν εἰς τὸ ὕδωρ τὸν σάπωνα.

Περὶ αὐτοῦ ὅσα καὶ ἂν εἴη τις εἶναι ὀλίγα. Συνήθως πολὺ μικρὰ ποσότης ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐκλογὴν του καί, εἰς συνήθεστον, γνωρίζω κυρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν καμμίαν προτίμησιν δι' ἓνα εἶδος σάπωνος. Καὶ ὅμως ἡ ἐκλογὴ αὐτὴ εἶναι ζήτημα πρωτεύουσας σημασίας διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου μας, οὐχὶ δὲ σπάνιως μερικαὶ ἀνωμαλίαι, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται εἰς αὐτὸ, ὀφείλονται εἰς τὴν ἀκατάλληλον ἐκλογὴν τοῦ σάπωνος.

Βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συστήσω ὀρι-

σμένα εἶδη σάπωνων. Καὶ τοῦτο, διότι, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὰ νοθευμένα καὶ συνεπῶς ἐπιβλαβῆ, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐκλεκτῶν, κάθε εἶδος ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι κατάλληλον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα. Ὑπάρχουν δέγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνέχονται τὸν Α σάπωνα, ἄλλα ποῦ δὲν ἀνέχονται τὸν Β καὶ ἑτερα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνέχονται παντελῶς τὸν σάπωνα. Διὰ τὰ λεπτὰ αὐτὰ καὶ εὐεργετικὰ δέγματα ἔχουν ἐπινοηθῆ εἰδικαὶ σκευασαίαι.

Ἐπανέρχομαι ὁμῶς εἰς τὸ νερό. Εἰς τρόπον, ἵνα καταστῇ κατάλληλον διὰ τὸ πλούσιον τοῦ προσώπου καὶ διὰ νὰ ἀποβάλῃ τὴν τραχύτητά του, εἶναι νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὸ μία χουλιαιρία τοῦ καφῆ bicarbonate de soude. Τοῦτο εἶναι καὶ εὐκόλον καὶ ἀπλοῦν.

Γεννᾶται ὁμῶς ἐν ζήτημα: τὸ νερὸ διὰ τὰς πλύσεις τοῦ προσώπου πρέπει νὰ εἶναι ψυχρὸν ἢ θερμὸν; Ὑπῆρξαν ἐποχαί, καὶ μάλιστα ἐποχαί μακραί, καθ' ἃς ἦτο παραδεδομένον τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ὡς τὸ καταλληλότερον διὰ τὴν δροσερότητα τῆς ἐπιδερμίδος. Σήμερον ἡ γνώμη μετέλλαξε.

Διαπρεπεῖς καλλοιστῆς ὑποστηρίζουν, ὅτι τὴν ὠραιότητα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ὀφείλου εἰς τὸ θερμὸ νερὸ, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν.

Τὸ θερμὸν ὕδωρ, λέγουν, προφυλάττει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς προφόρους ρυτίδας καὶ διατηρεῖ τὴν καλλονὴν του, τονώνει ταύς ἰστούς τοῦ προσώπου καὶ ἀπαλλάττει τὸ δέγμα πάσης ἐπιβλαβοῦς καὶ ξένης οὐσίας τελειότερον ἀπὸ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ἄν θέλετε νὰ διαπιστώσατε τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τοῦ θερμοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου, συμβουλευθήτε τὸν καθρέπτην σας, ἀλλ' ὄχι εὐθὺς μετὰ τὸ πλούσιον ἀφήσατε νὰ διαλυθῇ ἡ ἐρυθρότης, ἡ διακεχυμένη ὑπὸ τῆς θερμότητος εἰς τὸ πρόσωπον. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ ταῦτα τὸ δέγμα παρουσιάζεται δροσερόν, καθαρὸν, ἀπαλόν, ἡρεμῶν.

Τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ἀρμόζει εἰς ἰσχυρὰς ἐπιδερμίδας καὶ ἐπιδερμὶς ὅπως ἀνατίθεται ἐπ' αὐτῶν. Εὐθὺς μετὰ τὴν πλύσιν, εἶναι ἀληθῆς, παρουσιάζεται μία εὐάρεστος ἐρυθρότης, ἀλλ' εὐθὺς ἀμέσως ἡ ἐπιδερμὶς καθίσταται ὠχρὰ καὶ πελιδνῆ.

ΙΑΝΘΗ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ...

Μ' ἐκράτησε μία φωνὴ καὶ μοῦ εἶπε:
— Παρατήρησε ἓνα νεκρὸν, ποῦ περνα.
Ἐστρεψα τὸ βλέμμα νὰ ἴδω.

Πουθενά, οὔτε εἰς τὰ πειρὸ μακρυνὰ βᾶθη τοῦ δρόμου, παρετήρησα κάποιον σορὸν νὰ φέρεται, οὐδὲ κανένα νεκρὸν νὰ κηδεύεται. Δὲν εὐρίσκοντο οὔτε διαβάται καν εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

Κάνεις διαβάτης, ἐκτὸς ἐνός.

Ἦτο νέος, πολὺ νέος ἀκόμη. Τὸ βῆμά του, ἡ ὄψις τοῦ, τὸ παράστημά του ἔδιδον τὴν ἐντύπωσιν τῆς ὑγείας καὶ τῆς εὐεξίας. Ἐδάδιζε μὲ βῆμα μεμετρημένον καί, στηριζόμενος ἐλαφρὰ εἰς τὸ μαστοῦνί του, διήρχετο μόνος τὸν δρόμον τῆς ζωῆς.

Ἠπόρησα.

— Ποῦ εἶναι ὁ νεκρὸς; ἠρώτησα μὲ ἀπορίαν. Δὲν εἶναι βέβαια νεκρὸς ὁ ὕγιος αὐτὸς διαβάτης, ποῦ τώρα περνα.

Καὶ ἡ φωνὴ μελαγχολικὰ μοῦ ἀπήντησε:

— Πῶς δὲν εἶναι νεκρὸς, ἀφοῦ ἔχει νεκρωθῆ στὰ στήθη του μέσα ἡ ἀγάπη;

Ὁμῶς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΙΤΕΥΜΕΝΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 396)

Τὸ βαπόρι σφυρίζει τρεῖς φορές δυνατὰ, ὅπως πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια. Τώρα, ποῦ ἐφάνησαν καθαρά τὰ σημεῖα τῆς ἀρρωστίας καὶ σικρῆς ἢ καρδιά του, ἀρχίζει σὺν παιδί νὰ τρέμῃ ἀπὸ ἀνησυχία, θαρρετὶ πῶς τὸ βαπόρι θὰ ξεχάσῃ νὰ σταθμεύσῃ στὸ χωριὸ του. Τώρα κατάντικρον ἔχει τὸ καμπαναριὸ πέντε φορές αὐτὸς ἐκτύπη τὴν μεγάλη καμπάνα του! Θυμᾶται τὴν μαυροφόρα μάννα του, ποῦ τακτικά, ἀφ' ὅτου ἐχῆρασαν, ἐπήγαινε εἰς κάθε ἑσπερινὸ τὴν ἐκκλησιὰ αὐτῆ, ποῦ βλέπει. Τὰ μάτια του δακρῦζον καί, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῆ, ὑψόνεται τὸ χέρι νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ποῦ ἐλησμόνησε, νὰ κάμῃ: τὸν σταυρὸ του. Αἶφνης τεντώνει τὸ σῶμα γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα. Τὸ μάτι του στυλόνεται ὑπερῆφανο διπλά στὴν ἐκκλησιὰ, εἰς ἓνα μεγάλο κτίριο. Τὸ βλέπει καὶ μεγάλη χαρὰ πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ του: εἶναι τὸ σχολεῖο, ποῦ ἐκτίσθη τελευταίως μὲ τὰ δικὰ του χρήματα.

Σφυρίζει δευτέρω φορά τὸ βαπόρι καὶ ἡ βάρκας, ποῦ ἔπλεαν, τρέχουν καὶ τὸ πολιορκοῦν. Ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ἀκούει τὴν γλῶσσα τῆς πατρίδος του, ποῦ εἶχε ξεχάσει τόσον εὐκόλα ἐκεῖ στὰ ξένα: κάθε λέξις κτυπᾷ καὶ μὴ χορδὴ τῆς καρδιάς του, κάθε λόγος τοῦ βαρκάρη τοῦ φέρει στὸ νῶν γλυκεῖα ἀνάμνησι.

— Καλῶς ὄρ'σες! καλῶς ὄρ'σες! ἀκούει δεξιᾶ-ἀριστερᾶ.

Ἐνας βαρκάρης μὲ μεγάλες πλάτες καὶ στήθος ἀνοικτὸ τὸν πλησιάζει.

— Τοῦ λόγου σου εἰς' ὁ Στάθης τῆς Λεμονίτσας; Δὲ μ' ἐγνώρισες; εἰμ' ὁ ἀδελφός σου Φώτης.

Ὁ Στάθης σφίγγει μὲ συγκίνησιν τὸ τραχὺ τοῦ βαρκάρη χέρι καὶ παρατηρεῖ μὲ συμπάθεια τὸν συγγενὴ του.

— Ποῦ 'ναι ἡ συχωρεμένη νὰ σὲ χαρῆ! καὶ σκουπίζει ὁ Φώτης μὲ τὸ γαλάζιο μανδῆλι του τὰ μεγάλα του μάτια. Ἄιντε, ποῦ 'ναι τὰ ρουχά σ'; γιὰ δὲς στὸ γιὰλὸ κόσμο;

Πηδᾷ ὁ Στάθης στὴν ψαρόβαρκα καὶ κάθεται ἐλεύθερα, δίχως νὰ προσέξῃ γιὰ τὸ τσαλάκωμα τοῦ παντελονιοῦ του.

Μανδῆλια σείονται πολλὰ ἀπὸ τὴν ξηρὰ, χερσὶ ἀμέτρητα ἀπλόνον καὶ πιάνουν τὸν Στάθην νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν βάρκα: τὸν σύρουν, τὸν σηκώνουν, δὲν προφθάνει νὰ πατήσῃ τὸ χῶμα αὐτὸ, ποῦ ἐπὶ-θεῖ τόσον καιρὸ. Τὸν φιλοῦν δεξιᾶ-ἀριστερᾶ, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θεῖοι, ἐξάδελφοι, συμπέθεροι, ξένοι: ὅλοι κλαῖουν καὶ αὐτὸς μαζί. Ἐνα χέρι ρυτιδωμένο προβάλλει μὲ κόπο ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλήθος: ὁ Στάθης στὴν πολιὰ κεφαλῆ, ποῦ παρουσιάζει, διακρίνει τὸν παλαιὸ, τὸν πρώτῳ του διδάσκαλο: φιλεῖ τὸ χέρι του μὲ σεβασμὸν ἀπειρο καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ σπρωξίματα: ὁ διδάσκαλος τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο καὶ κλαίει.

— Εὐλογημένος ὁ Θεός, ποῦ σ' ἔστειλε στὸ χωριὸ σου.

Οἱ δρόμοι γεμάτοι ἀπὸ παιδιά, γυναῖκες, μὲ τὰ μωρὰ στὴν ἀγκαλιά, τρέχουν, τὰ παράθυρα γεμίζουν ἀπὸ κοπέλλες μὲ ζωηρὰ μάτια καὶ μάγουλα. Τὸ χωριὸ ὅλο πανηγυρίζει.

Ἡ καμπάνες χτυποῦν χαρμόσυνα: στὸν νόρθημα τῆς ἐκκλησιᾶς ὁ παπᾶς καλωσορίζει τὸν Στάθην μὲ τὸν σταυρὸ στὸ χέρι. Ὁ Στάθης ἀναπνέει τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ ἀρωμα καὶ ἡ ψυχὴ του ἀνακουφίζεται, χάνει τὸ παλαιὸν τῆς βάρους καὶ γεμίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνησι. Νὰ τὸ δεξιὸ ἀναλογεῖο, ποῦ ἐπαλλεν ἐμπρὸς στὸν ψάλτη, νὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ἀμβώνα ἡ θέσις τῆς μῆτρας του, ποῦ ἐστέκετο καὶ τὸν ἐκαμάρωνεν, ὅταν ἔλεγε τὸν Ἀπόστολο. Δὲν βασιζᾷ πειὰ: βάζει τὸ μανδῆλι στὰ μάτια καὶ σὺν μωρὸ παιδί κλαίει ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς του. Οἱ χωριανοὶ δακρῦζουν καὶ ὑπερῆφανα θεωροῦν τὸν Στάθην.

Ὁ παπᾶς διαβάσει παράκλησι καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ Στάθην ξυπνᾷ ὁ θερησκευτικὸς του πόθος, ποῦ ἐνεκρῶθησε τόσα χρόνια μέσα στὴν ψυχρὰ τοῦ ξενισμοῦ ἀτμοσφαιραν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ παράκλησις, προχωρεῖ πρὸς τὴν ὠραίαν πύλην καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν παπᾶ ἁγία Κοινωνία: θέλει αὐτὴ νὰ

ξαναχύσῃ στὴν ψυχὴ του τὴν ἀγιοσμένη ἐκείνη καὶ ἀγνὴ παιδικὴ του ζωὴ. Μὲ πῖσι μεγάλη, μὲ εὐλάβειαν πολλήν, ποῦ τὴν ἐπῆρσεν ἴσως ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις του τὰς ἱερὰς, ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ κοινωήσῃ, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, καὶ ἀμέσως γεννῶνται μέσα του ὅλες ἐκείνες ἢ εὐμορφες ἐλπίδες καὶ οἱ μεγάλοι πόθοι, ποῦ ἠσθάνετο μικρὸς.

Στὸν αὐλόγυρο οἱ χωρικοὶ πηγαινοέρχονται περὶεργοὶ καὶ χαρούμενοι, καὶ πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Τὸ δεσποτικὸ, ποῦ ἦνοιγα μὴν φορά τὸ χρόνο γιὰ νὰ φιλοξενήσῃ τὸν Δεσπότη, ἦνοιξε καὶ σήμερον γιὰ τὸ ἀγαπημένον παιδί τοῦ χωριοῦ. Ὁ Στάθης ἐμβῆκε σ' αὐτὸν κατάκοπος ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰς συγκινήσεις καὶ ἀφήκε τὸ βλέμμα του νὰ ξεκουρασθῇ στὴν ἡρεμὴ θάλασσα, ποῦ ἐξετείνετο κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα.

— Ποῦ 'ναι; ποῦ 'ναι; ἀκούεται ἔξω ἀπὸ τὸ δεσποτικὸ μὴν γλυκεῖα γυναικεῖα φωνή.

Στρέφει καὶ βλέπει ἐμπρὸς του μὴν ὑψηλὴ καὶ εὐρωστὴ γυναῖκα: ἀπὸ τὰ ἀμυδαλωτὰ τῆς μάτια φλόγες ἐβγαίναν. Γεμάτη ἀπὸ θέρη καὶ χαρὰ, μὲ παιδικὴ ἀφέλεια ἀρπάζει καὶ φιλεῖ τὸν Στάθην.

— Θαρρῶ πῶς ξανοξῆ ὁ ἀδελφός μου, λέγει στὸν ἄνδρα τῆς τὸν Στάθην.

Ὁ Στάθης τὴν παρατηρεῖ ἐκπληκτος.

— Εἶσαι ἐξαδέλφη μου;

— Μὲ ξεχάσες, Στάθην; ἐπαναλαμβάνει μὲ τὴν γλυκεῖα τῆς φωνῆ: κύττα με καλὰ!

Καὶ βυθίζει τὰ ὕγρα καὶ ζωηρὰ τῆς μάτια μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Στάθην.

Ὁ Στάθης ἀνετινάχθη ἀπὸ τὴν ματιὰ αὐτῆ.

— Τί εὐμορφὴ ποῦ ἐγενεες, Μυρσινιῶ! εἶπεν ἄργα μὲ θαυμασμὸν, καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὴν οὖρει ἀπὸ τὸ χέρι κοντὰ του. Κάθησαι κοντὰ μου, κάθησαι νὰ εὐ δῶ, Μυρσινιῶ, καὶ ἐξηκολούθει νὰ θαυμάζῃ τὴν ἀγνὴν αὐτὴν καλλονὴν, ποῦ παρουσιάζεται μὲ τὸ χέρι τῆς φύσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝCY

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΥΣΙΝ

«Ο πατήρ ή ο υίός»

Ερώτησις.—Είχε δίκαιον ο πατήρ να μη ανεχθή την φράσιν του υιού, έστω και υπό μορφήν άνωδόνου και ειλικρινούς άστεισμού λεχθείσαν, και ποίων αισθημάτων και συναισθημάτων επανάστασιν προύκάλει εν τή πατρική καρδιά του ό άστεισμός εκείνος ;

(*Ίδε 303ον φύλλον του «Απ.» Ολα»*).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Απαιτείται σεβασμός.

Τό κατ' έμέ, εθρικόκο όρθότερον τόν εξής τρόπον του άστεισθαι ώς προς τό προκειμένον θέμα : Τό τέκνον είναι τυχαίον. Ούδεις πατήρ γεννά έκ προμελέτης τουτο τό ώρισμένον τέκνον και άρα, διά τόν λόγον, ότι έλαβε την ζωήν, κανείς υίός δέν όφείλει σ'όδε σκιάν χρέους προς τόν πατέρα, δέν όφείλει έξόφλησιν χρέους άνωπαρκετου. Τό χρέος του υιού άρχίζει ύπάρχον μετά την γέννησιν· άποτελείται από θησαυρούς περιποιήσεων και στοργής, από θυσίας σωματικής, ψυχικής και χρηματικής, μέχρις οδ άνδρωθή, και πέραν τουτου άκόμη· τό δε τοιοϋτον χρέος, καμμία εποχή, κανέν έθνος, κανείς νομοθέτης, δέν έθεώρησεν έξοφλήσιμον.

Είς την προκειμένην περίπτωσιν δικαιούμεθα να ύπολογίσωμεν, ότι ή άμοιβή τών επιστημονικών ύπηρεσιών ενός Ιατροχειρουργου τής πόλεως μας είναι προσδιορισίμος εις χρήμα, διά τόν τυχόντα άσθενή· είναι περιττόν να λάβωμεν ύπ' όψιν, ότι άσθενών είναι ο πατήρ. Πρακτικώς πρόκειται δι' έγχειρήσιν 50 ή 100 λιρών. Είναι δυνατόν να θεωρηθή τό τοιοϋτον ποσόν ως άνευσταθμίζον τό υλικόν χρέος. Δέν άνευσταθμίζει ούδέ τους τόνομους τών χρηματικών θυσιών του πατρός. Τό να νομίση λοιπόν ο υίός, ότι δικαιούται να δηλώση έξόφλησιν, εν τή τοιαύτη περιπτώσει δέν μαρτυρεί εύθυμότητα. Τό δε να μη έννοι ή άν τοιαύτη δήλωσις—έστω και παιγνιώδης—θά φαρμακώση την πατρικήν καρδίαν, καταμαρτυρεί άναντίον τής ευαισθησίας και τής άβρότητός του.

Αλλά μήπως ο πατήρ εσφομύζει ποτέ αριθμητικούς ύπολογισμούς εις τά τέκνα ; Έν τώ μέτρω τών δυνάμεών του, και έφ' όσον ζή, θεωρεί εαυτόν χρεώσιν άπέναντί των· όταν δ' επ'όθνη αυτός, ο νόμος τών αντικαθιστά· από δει εις τά τέκνα ο,τι αυτός ειχεν. Ο ούδέποτε έξοφλών πατήρ, πώς θα άνεχθή δήλωσιν έξοφλήσεως εκ μέρους του υιού ; και δη τοιαύτην ;

Αναφεύροτον και αναπαλλοτριωτον άπόλαυσμα του πατρός, και μάλιστα του παρήλικος, είναι μόνον ο σεβασμός ο εκ μέρους τών τέκνων. Ο σεβασμός αυτός είναι τό κατάνθημα και ή καρποφορία τής αγάπης και τής εκτιμήσεως, τής εκ μέρους τών τέκνων. Ο δύνων του γέροντος όφθαλμός προς αυτόν και μόνον προσβλέπει, αυτός άποτέλει τόν μύχιον πόθον του, αυτός την άπόλαυσιν του, αυτός την παρηγορίαν του διά την εκφεύγονσαν ζωήν.

Ότι ο τοιοϋτος σεβασμός είναι άνεπίδεκτος του άστεισμού, τόν όποιον άπατέλησεν ο υίός, ότι ο τοιοϋτος άστεισμός έτραυματίσει καιρίως την πατρικήν ψυχήν, μās τό μαρτυρεί δηλοφανέστερον ή προτελευταία παράγραφος του κ. Ν. Μακρίδου, ή άριστογυρηματικός ζωγραφική :

«Ο γέρον πατήρ κατέστη πάραυτα σύνοφρος. Τό συνήθως ήρεμον και γαλήνιον βλέμμα του έξηγοιώθη. Έρριψεν επικληκτικόν βλέμμα επί του υιού του και άποτόμως άπέστρεψε τό πρόσωπόν του. Σιγή επεκράτησε γενική εν τώ δωματίω. Ο υίός άπεσούθη, ενφ' όρκου έρρευσεν επί τών παρειών του γέροντος».

Κάθε λέξις αυτής τής παραγράφου είναι άγαλματώδης και κατασκευαστική· περιγράφει κινήσεις· μόνον κινήσεις, όχι έννοιās. Τό αισθημα δέν αντιπροσωπεύεται από λέξεις, αλλά από τās εκρηκτικές συσπάσεις τής φυσιογνωμίας, από τόν όφθαλμόν αίφνης, μετατραπέντα εις τηλεβάλλον τών 42 και έξακοντίζοντα την άγριότητα τής συμφορας, από τό δάκρυ τής άπογνώσεως διά τό θανάσιμον

τραύμα, από την τελικήν επικράτησιν τής γενικής σιγής.

Ο δε υίός ;—Απεσούθη, λέγει, όχι άνεχώρησεν ή άπεχώρησε. Τό δάκρυ του γέροντος τόν έτρεψεν εις φυγήν· άπεσούθη, δηλαδή έσούθη έξω με τό βήμα του πταίστου τό τρομαλέον.

Επαναλάβωμεν και αυθις, ότι ο νοϋς είναι άναρμόδιος παρι πάν τό εφορών τό αισθημα. Τό αισθημα είναι άπρόσιτον εις τās λέξεις. Τί μās λέγει, τάχα, ή γυμνότης του βλέμματος και ή άρητος τής καρδίας πικρία ; τί σχέσιν έχει ή πικρία με τό άνεκδιήγητον εκείνο αίτιον, τό όποιον κανει την καρδίαν να πηδά άλλατα επί κοντώ, να σκιρτά, να βρουχάται και να δαλαύζη ;

Κατά την καρδιοβόρον εκείνην στιγμήν, κατά την άπαισίαν εκείνην στιγμήν, καθ' ήν όλως άπρόσιτος, δι' ενός κακοκαίρου άστεισμού, κατεργασθή και διεσπάγη ή άρητος στοργή, στιγμήν φρεσών, ως ή τής δευτέρας Παρουσίας, και ο πατήρ και ο υίός ήσθάνθησαν και μόνον· συνταράχθησαν από μύχια αισθήματα, δέν ένόησαν τίποτε· ούδεμία λέξις άφράζει τί ήσθάνθησαν· ή εκδήλωσις τής μυχίας άναστατώσεως διά τόν πατέρα, ήτο μεγίστη τις δυσανασχάτησις, έξοχισμός τής καρδίας, πνιγμονή· γνήσια άνθη και καρπαι του άνωδόνου και ειλικρινούς άστεισμού του υιού !

Ο δε υίός, διατί «έκτοτε πικρώς μετεμελήθη» ; Ποίος ποτέ, βέβαιος ότι δέν έσφαλε, μεταμελείται ; Και τί δέν επηρεοσθεται εις την μετάνοιαν τό «πικρώς» ;

Ίδου πώς τό αντιλαμβάνομαι : Όπως ο πατήρ ύφίσταται μεν περιπαθώς την πίεσιν τών αισθημάτων του, άλλ' άν έρωτηθή, θα συσσωρεύση έσυνάρτητα επί άδικαιολογήτων, χωρίς να φθάση να άποδώση ούδέ σκιάν του τί πραγματικώς αισθάνεται, παρομοίως και ο νοϋς του υιού έξακολουθεί άγνωών τό πταίσμα του· διότι τό πταίσμα τουτο είναι συνδεσμεμένον στενώς προς τό άλλαλον αισθημα, και είναι άσχετον και ξένον προς πāsαν λογικήν κρίσιν. Και μάλιστα, υπό τό προσωπειον τής κρίσεως, ύπαισέρχεται ή επαρκής άπέναντι του μετρίως άναπτύξεως πατρός, και χαλκαίνει ύπεροπτικώς δικαιολογίας δι' εαυτήν και οίκετον διά την άφρονα τάχα άκροχολίαν του γέροντος.

Εναντίον όμως όλων τών τερτισμάτων τής επάρσεως, όγκούται ύποσυνειδητος άνείδρασις. Κρύφα και εν παραβύστω ή καρδιά του υιού όμολογεί μετά συντριβής, ότι ήμάρτησε προς τόν γέροντα, ότι δικαίως ο πατήρ διατελει άπαρηγόρητος. Η καρδιά του υιού πιστοποιεί τό πταίσμα κατά τόν Ιδικόν της άναμνήριστον τρόπον, άποτροπιάζεται εαυτήν, σφραδάζει, φρικιά διά τό χάλτι, τό όποιον διαπραξε, και καταδικάζει εν μυστικότητι τό αξιόμμεπτον τής έλαζονείας φρούγματος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Μηχανικός.

Αι δύο καρδιαί.

Ανατέμων την γενοντικήν καρδίαν του πατρός του Ιατροϋ σας και έξετάξων λεπτομερώς τά διάφορα εν αυτή αισθήματα και συναισθήματα, εύρίσκω, νομίζω, τά αίτια, τά προύκάλεισαν την έξαγριώσιν, την όργην και την προς τόν υίόν του περιφρόνησιν.

Ο μετρίως άναπτύξεως εκείνος γέρον επαρχικήτης ειχεν εις τά στήθη του καρδίαν πολύ μεγαλύτεραν και πολύ εύγενεστεραν από την καρδίαν του διασήμου Ιατροχειρουργου τής πόλεως μας. Ητο άνθρωπος καθ' όλην την σημασίαν τής λέξεως και δι' αυτό άκριβώς έσπούδασεν εις τόν υίόν του την θείαν του Άσκληπειου τέχνην, τίς ειδεν εις όποιās και πόσας θυσίας ύποβληθείς και πόσων αγαθών του βίου στερηθείς. Έσπούδασεν εις τόν υίόν του την Ιατρικήν, άποβλέπων άφ' ενός μεν εις τό λαμπρόν μέλλον του τέκνου του, και άφ' ετέρου έλπίζων, ότι ή Ιατρική επιστήμη θα επέτρεπεν εις τόν υίόν του την δωρεάν νοσηλείαν πλείστον άσθενών, είνως εύγνωμονούντες θα έμακάριζον την πατρικήν ψυχήν του. Είχεν άκούσει, φαίνεται, πολλά περι του υιού του, περι τής φιλαργυρίας του, περι τής προς τους πλουσίους κολακείας και τής προς τους πτωχούς περιφρονησεως του, περι τής τοκογλυφικής, ούτως ειπείν, έκμεταλλεσεως τής επιστήμης, καθώ ; και πολλά άλλα, τά όποια όμως ή πατρική και φιλόστοργος αυτου καρδιά κατ' ούδένα λόγον ήθελε να πιστεύση.

Εφαντάζετο τόν υίόν αυτου επιστήμονα τέλειον, Ιατρόν, όπως αυτός τόν άνειρεσθή, φιλόανθρωπον,

άλτρουσίτην, και προς πάντων πατέρα και προστάτην τών πτωχών. Και όμως ειδα τόν υίόν του είν τον τόν περιέγραψαν· άφου έξετέλεσε την έγχειρήσιν εις τά πατρικά στήθη και άφου ειδα τό άποτέλεσμα τής έγχειρήσεως εύνείκον, άντι να κατασπασθή τός γενοντικός του πατρός του χειρας και ζητήση την εύχήν και την εύλογίαν του προς παρομοίως πάντοτε επιτυχίας, αυτός, τούναντιόν, άνευθυμήθη, ότι ήτο Ιατρός, έστω και χωρίς την λευκήν έμπροσθέλλαν του, διότι, όπως τά θράσα δέν κανουν τόν καλόγηρον, ούτω και ή έμπροσθέλλα δέν κανει τόν Ιατρόν, άνευθυμήθη, ότι έπραξε να τοιμηθή μάτι τι, και μη έχων τό θάρρος να ζητήση χρήματα από τόν πατέρα του, έτόλμησε να ζητήση έξόφλησιν τών δόσων ο πατήρ ύπερ αυτου έπραξεν.

— Πατέρα, μου έδωσες την ζωήν, σου απέδωκα την ζωήν· έξόφλησα τό χρέος μου.

Επεθύμει ο γέρον την στιγμήν εκείνην να έλεγε πολλί εις τόν υίόν του, άλλ' ή πατρική συγνώμησις δέν τόν άφήκεν· επεθύμει να τόν ήρώτα :

— Και πόσον κανει, γιατρέ, ο κόπος σου ; πόσα χρήματα θα έλάμβανες, εάν την αυτην έγχειρήσιν έξετέλεις εις άλλον άνθρωπον αρκετά πλούσιον και μη έχοντα κανμίαν προς σε συγγένειαν ; τσσαράκοντα λίρας ; πενήτηκοντα ;

Και θα του έρριπτε τό ποσόν αυτό κατά πρόσωπον, ανακράζων :

— Δέβε τας και φύγε, φύγε μακράν μου, να μη σε βλέπω, διότι ή παρουσία σου μου ύπε, θυμίζει την βδέλλα, ή όποια φέρει μικράν ανακούφισιν, άφου όμως ροφήση όσον τό δυνατόν περισσότερον αιμά μας.

Ίδου διατί δέν ήνέχθη την φράσιν εκείνην, έστω και υπό μορφήν άστεισμού λεχθείσαν.

ΑΛΚΙΔΑΜΑΣ

Εξ επαγγέλματος.

Απαντών εις τό ύπό του Ιατροϋ κ. Ν. Μακρίδου ύποβληθέν έρώτημα, λέγω, ότι ή δυσσρέσκεια του πατρός προήλθεν εκ του ότι οι γονείς πάντοτε θεωρούσι τά τέκνα αυτών όφειλοντα εις αυτους εύγνωμοσύνην Ισόβιον και ούδέποτε, άνθ' οίονδη- τινος τιμήματος, δυναμένην να έξοφληθή. Λαμβάνων ύπ' όψει τουτο, φρονώ, ότι ο πατήρ έχει δίκαιον, καθ' ότι ή υπό του Ιατροϋ διάσωσις άσθενούς τινος εκ βεβαίου θανάτου, ως λέγουσιν ούτοι, ούδόλωσ όμοιάζει προς την παροχήν ζωής τουτο εξ επαγγέλματος και χάριν συμφέροντος, τό όποιον εύθύς πραγματοποιεί, πληρωνόμενος υπό του άσθενούς. Ο άσθενής, καιτοι έξοφλήσας μετ' αυτου πάντα λογαριασμόν, δύναται όμως να έξακολουθή τρέφων προς τόν Ιατρόν αισθημά τι εύγνωμοσύνης· τουτο όμως δέν είναι ύποχρεωτικόν, άλλ' άποτέλεσμα άνατροφής και Ιδiosisγκρασίας. Αλλ' αι σχέσεις τών γονέων προς τά τέκνα είναι έντελώς άλλοιαι. Οι γονείς, δίδοντες ζωήν εις τά τέκνα των, πράττουσι τουτο εξ ύπερτάτου καθήκοντος προς τόν Θεόν, προς την φύσιν και προς την ανθρωπότητα, δέν άρκούται δε μόνον διά τής απλής παροχής ζωής, αλλά προσπαθοϋσι και φρονεΐζουσι διά την διατροφήν, άνατροφήν, εκπαίδευσιν, άνάπτυξιν, προαγωγήν και εν γενει διά την εύτυχίαν τών τέκνων των μέχρι τέλους τής ζωής των. Επομένως, όπως εκείνοι αισθάνονται Ισόβιον αγάπην προς τά τέκνα των, τοιοϋτοτρόπως άπεσδέχονται παρ' αυτών άνταξίαν και Ισόβιον εύγνωμοσύνην, ούδέποτε και καθ' οίονδη- τινά τρόπον δυναμένην να έξοφληθή.

ΙΩΡΑ. Ι. ΛΗΜΝΙΑΔΗΣ

Διευθυντής τής «Ν. Ανατολής»

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ

Στό ήλιόκαμμα του Θεριστή, που ο τζιτζίκας σφυρίζει, ξανθό ξαπλώνεται στή γή τό χερσποπό άστάχι, που με λαχάρα ιδρώνοντας ο θεριστής θερίζει, και τό δρεπάνι άστράφτερό τόν ήλιο καθρεφτίζει.

Πέρα στον ίσκιό του δανδριού τά πρόβατα σκυμμένα, λίγη θροσιά γυρεύουνε. Σωπάσαν τά πουλιά· ο σκύλος πώς λαχομαχά· τό χελιδόνι μόνο μέσα στην κάβα φλυαρεί, πάνω σε μιá φωληά.

ΚΙΜΩΝ ΜΠΕΛΛΑΣ

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 398

Κατά βάθος, ἐν τῇ συνειδήσει της, ἄλλως τε, ἔδιδε δίκαιον εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ ἠτιολογεῖ τὴν ὀργὴν του. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξώργιζε τὸν γαιοκτήμονα εἰς ὅλ' αὐτὰ, δὲν ἦσαν τόσον τὰ νέα αἰσθήματα τῆς Μαρίκας—τί τὸν ἐνδιέφερον αὐτὰ τὰ ψιλοπράγματα;— ἀλλὰ τὰ τσιφλίκια τῆς κυρίας Καλουμένης, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς ἰδιοκτησίας του.

Ἐπειδὴ ὁ Βερτράνδος ἦτο δευτερότοκος, δὲν ἐδικαιοῦτο, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, νὰ μείνῃ εἰς τὸ πατρικὸν του σπίτι. Ἐπρεπε νὰ «ἀποκατασταθῇ ἔξω», συμφώνως πρὸς τὴν τοπικὴν ἔκφρασιν, λαμβάνων ὡς μόνην περιουσίαν μερικὰς μεμακρυσμένας καὶ ὄχι καὶ σπουδαίας γαίας.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐνόει πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ θυμὸς τοῦ Μπρουσκάιλ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ἡ κτηματικὴ περιουσία, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐκληρονομήσει ἡ δεσποινὶς Μαρίκα, θὰ ἐνοῦτο μὲ τὰ μικρὰ κτήματα, ποῦ θὰ ἐλάμβανεν ὡς μερίδιον ὁ Βερτράνδος, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ γέρον Μπρουσκάιλ δὲν θὰ ἔβλεπε συνηνωμένας ἐπὶ τὸ αὐτὸ τόσας ἐκτάσεις καὶ τόσα τσιφλίκια. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἔλαβε τὴν ἰδέαν νὰ προτείνῃ κάποιον συμβιβασμὸν καὶ δειλὰ παρετήρησεν:

— Ἀλλὰ στάσου, μὴ βιάζεσαι· μοῦ φαίνεται, ὅτι ὑπάρχει κάποιος τρόπος συμβιβασμοῦ.

— Τί τρόπος;

— Ἄν ἡ δεσποινὶς ἐπιμένῃ νὰ νυμφευθῇ τὸν Βερτράνδον μας, διατί τότε νὰ μὴ τὸν κάμωμεν κληρονόμον μας;

Οἱ ὄμοι τοῦ Μπρουσκάιλ ἀνυψώθησαν.

— Νὰ τὸν κάμωμεν κληρονόμον; αὐτὸν τὸν κακομοῖρη;

— Διατί ὄχι; τέτοιο πρᾶγμα δὲν θὰ γίνῃ γιὰ πρώτη φορά· προχθὲς ἀκόμη ὁ κύριος Κουμαγιοῦ δὲν ἔκαμε γενικὸν κληρονόμον τὸ δευτέρου τοῦ παιδὶ;

— Ναί, μὰ τὸ πρωτότοκο παιδί τοῦ Κουμαγιοῦ ἦτο ἀνάπηρον, ὥστε τὸ πρᾶγμα, βλέπεις, δὲν εἶναι τὰ ἴδιο.

— Τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικὴν μας περιπτώσιν αἱ περιστάσεις εἶναι ἰσχυραὶ καὶ ἀπαιτητικαί.

— Δὲν ἔχουν κάμμλιαν ἐπιρροὴν αἱ περιστάσεις εἰς ἡμᾶς. Ἐνα ὁμορφόπαιδο, σὰν τὸν Κυπριανὸν μας, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ κληρονόμος. Τὸ χωριὸ κάμμλιὰ φορὰ δὲν θὰ μᾶς δικαιολογήσῃ, ἂν προτιμήσωμεν τὸν Βερτράνδον ἀντὶ τοῦ Κυπριανοῦ. Ἐπειτα, ἐπειδὴ εἶναι ὁ πρωτότοκος, τὸν ἐμορφώσαμεν, τὸν ἐμάθαμεν γράμματα καὶ καλοὺς τρόπους, ὥστε ἔγινε πλέον εἰς τέλειος «κύριος» δὲν ξεύρει λοιπὸν νὰ ἐργάζεται.

— Καὶ ὅμως θὰ μάθῃ... Πῶς ἔμαθεν ὁ Βερτράνδος;

— Ναί, μὰ ἦτο δευτερότοκος.

— Ἄν ὁ Κυπριανὸς μας εἶχε συνειθίσει εἰς τὰ μέτρια ἔξοδα, εἴμποροῦσε νὰ ζῆσῃ εἰς κάποιον κοντινὸ χωριὸ μὲ τὸ εἰσόδημα τριῶν ἢ τεσσάρων τσιφλικιῶν, ποῦ θὰ τοῦ ἔδιδες.

— Ὁ Κυπριανὸς δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐξοδεύῃ λίγα.

— Αἱ! λοιπὸν! τόσον τὸ χειρότερον· ἡ ἀνάγκη θὰ τὸν μάθῃ, παρετήρησεν ἡ Αἰκατερίνη ἀναταρῆσασα. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι αὐτὸ εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ λήξῃ τὸ ζήτημα, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆς διόλου. Ὁ Βερτράνδος θὰ ἔλθῃ νὰ καθῆσῃ στὸ πατρικὸ του σπίτι μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ πράγματα θὰ ἐξομαλυνθοῦν τελείως. Ὑπόθεσε μόνον, ὅτι ἀλλάζουσι τὰ ὀνόματα τῶν τῶν παιδιὰ μας καὶ ὅτι Κυπριανὸς λέγεται ὁ Βερτράνδος καὶ ὁ Βερτράνδος λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦ Κυπριανοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ἀκόμη θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰ συμβόλαια τοῦ γάμου. Τίποτε περισσότερον... Σὺ τί σκέπτεσαι δι' ὅλα αὐτὰ;

— Ἀλήθεια, αὐτὸς εἶναι βέβαια κάποιος τρόπος, συγκατετέθη νὰ εἴπῃ ὁ Μπρουσκάιλ μὲ φωνὴν περὶ ἡρεμον. Ἀλλά, γιὰ νὰ γίνουσι αὐτὰ, πρέπει νὰ θέλῃ ὁ Κυπριανὸς πρῶτα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δικαίωμα του· τὰ πρωτότοκεια τοῦ τὰ ἔδωσεν ὁ καλὸς Θεός!

— Ὡ! ὁ καλὸς Θεός, πιστεύω, ὅτι θὰ μᾶς τὸ συγχωρήσῃ, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἡ Αἰκατερίνη, ἡ ὁποία ἔφερε πάλιν τὴν δεξιὰν εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ στήθους της. Ὅλ' αὐτὰ μόνον ἀπὸ σὲ ἐξαρτῶνται.

— Αἱ! λοιπὸν, ναί, αὐτὸ εἶναι κάποιος τρόπος, ἐπιθύρησεν ὁ

Μπρουσκάιλ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσκλίνων πρὸς τὴν ἰδέαν αὐτὴν... Ἐν τούτοις ὁ Κυπριανὸς ἐπίσης...

— Μπᾶ! ὁ Κυπριανός, καθὼς εἶναι κομψὸς καὶ εὐγενής, θὰ εὖρη κάποιαν πλουσίαν κληρονόμον τῆς περιχώρου, ἡ ὁποία νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Μὴ ἀνησυχεῖς διόλου δι' αὐτόν!

— Πολὺ πιθανόν, κομψός, καθὼς εἶναι, καὶ μὲ ἄσπρα καὶ λεπτὰ χέρια... Ἐγώ, δεσποινίς, ἂν ἡ μητέρα σας συγκατατίθεται, εἶπεν ὁ Μπρουσκάιλ, στρεφόμενος πρὸς τὴν Μαρίκαν μὲ φωτεινὸν βλέμμα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ μὲ ὕψος ἠπιώτερον, σχεδὸν γλυκὺ, ἐννοεῖτε, ὅτι διατηρῶ πάντοτε φιλικὰ αἰσθήματα διὰ σᾶς κατὰ βάθος καὶ μοῦ εἶναι ἀδιάφορον ἂν θὰ νυμφευθῆτε τὸν πρωτότοκον ἢ τὸν δευτέρου· ἀρκεῖ νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς. Ἀλλὰ θὰ ὀμιλήσωμεν δι' ὅλα αὐτὰ καλλίτερον εἰς τὰς «Τρεῖς Χάριτας». Ξεύρετε, δεσποινίς, τὸ ξενοδοχεῖον, ποῦ φέρει τὸ ὄνομα αὐτό;

— Ὁχι, κύριε Μπρουσκάιλ.

— Αἱ! τότε θὰ σᾶς τὸ δείξω... Στὸ τελευταῖό μου ταξίδι ἐγευμάτισα εἰς αὐτὸ μὲ τὸν ἐξαδέλφον μας τὸν ἱατρὸν καὶ ἔμεινα πολὺ εὐχαριστημένος. Κάμνει ἕνα ψητὸ θαυμάσιο!... Καὶ ὁ Θεὸς ἀκόμη, ἂν κατέβαινε κάμμλιὰ φορὰ στὸ Βορδῶ, θὰ ἔτρωγεν ἀπὸ τὸ ψητὸ ἐκεῖνο... Καὶ μὴ τὰ ρωτᾶτε, πεινῶ φοβερά· δὲν εἶναι, ξεύρετε, μικρὸ πρᾶγμα νὰ ταξιδεύῃ κάμεις νύκτα... Μὰ δὲν μοῦ λές, Κατερίνα, τί εἶναι αὐτό, ποῦ κρατεῖς στὰ χέρια;

— Ἐνα μικρὸ δῶρο, ἀπήντησεν ἐκείνη μετριοφρόνως. Δὲν εἰξεύραμεν, ὅτι θὰ ἦρχεσο καὶ σὺ ἐδῶ, καὶ δι' αὐτὸ ἐσκέφθην, ὅτι... Θυμᾶσαι, ποῦ μοῦ εἶχες ὀμιλήσει μιά φορὰ διὰ τὸ τηλεσκόπιον κάποιου φίλου σου;... Θέλεις νὰ τὸ ἰδῆς;

— Ἐν τηλεσκόπιον!

— Μάλιστα, ὁ ἔμπορος μοῦ εἶπεν, ὅτι θὰ εἴμπορῆς νὰ βλέπῃς καὶ μίαν κότταν εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων.

— Τρεῖς χιλιομέτρα; κοροϊδεύεις; ἐπανέλαβεν ὁ Μπρουσκάιλ, ἐνῶ μὲ τὰ ἀδέξια χέρια του ἤνοιγε τὸ περικάλυμμα.

— Ὁχι, εἶναι ἠγγυημένο!

— Ἀλλὰ τότε θὰ ἐκόστισε πολὺ ἀκριβὰ αὐτὸ ἐδῶ τὸ πρᾶγμα.

— Ὁχι, ὄχι, ἦτο μία εὐκαιρία, ἐπιθύρησεν ἡ Αἰκατερίνη.

— Τὸ ἐπῆραμεν ἀπὸ ἕν κατάστημα, ποῦ εἶχεν ἐκποίησιν ἐμπορευμάτων, συνεπλήρωσε πρὸς ὑποστήριξιν ἡ Μαρίκα.

— Καὶ πόσα τὸ ἐπῆρατε;

— Ὡ! κύριε Μπρουσκάιλ! μὴ ἐξετάζετε αὐτὰ τὰ μικρὰ πράγματα· φθάνει ἡ εὐχαριστήσις, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθητε... Καλὰ, ἔστω! Στοιχηματίζω, ὅτι αὐτὸ ἀγοράσθηκε μὲ κάμποςες ὀκάδες ξηρὸ χορτάρι μαζεμένο κρυφά. Ὡ! δεσποινίς Μαρίκα, δὲν ξεύρετε τί λογῆς γυναῖκες εἶναι ἡ δικές μας; σοῦ κάμουν καὶ κοντραμπάντα κρυφὰ ἀπ' τοὺς ἄνδρας των! Σοῦ ἔχουν πάντοτε στήν τσέπη περὶ πολλὰ ἀπὸ ἕνα καλὸ κτηματῖα!

Ὁ Μπρουσκάιλ ἐφάνη δαμασθής· ὁ προκαθεὶς ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης συνδυασμὸς τὸν εἶχε θέλξει. Τὸ μόνον, ποῦ τὸν ἀνησυχεῖ κάπως, ἦτο ἡ συγκατάθεσις τοῦ Κυπριανοῦ. Ἐπρεπε νὰ συγκατετίθετο τὸ παιδί αὐτὸ νὰ παρεχώρει τὰ δικαιώματά του ὡς πρωτοτόκου καὶ τότε τὰ πάντα θὰ διηκολύνοντο.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν ἐσχάτως :

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμοτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζούσας ἀνταυγείας εἰς τὴν κόμην). **Suc de Laitue** ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 (ἐξολείπει καὶ τὰς παλαιότερας ρικινάδας τοῦ προσώπου καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα λευκότητα καὶ βελουδίην ὄψιν). Διάφορα **Lotions** (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀρ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγευτικόν). Ἐρυθρὸν ἀρ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). **Montonnières**, Πεταλοῦδες. Ταινία τοῦ μετώπου. Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντῖναι κρυσταλλωμένα καὶ ὅλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανώσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ **ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΑΙΟΤΗΤΟΣ**

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὀραία ἢ ἔξυπνη; ➤ ΕΥΤΥΧΙΑ ⋄

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ὀραία ἢ ἔξυπνη;

Τὸ μέγα πρόβλημα, τοῦ ὁποῦ εὐρωπαϊκῆ ἔφη-
μερις ἐζήτησε τὴν λύσιν, εἶναι τὸ ἐξῆς:

— Ἡ ὠραιότης ἢ τὸ πνεῦμα ἀγαπᾶται περισ-
σότερον; Ἡ ὠραία καὶ μωρὰ γυνὴ ἀριθμεῖ περισ-
σοτέρους θαυμαστάς ἢ ἡ ἀσχημὴ, ἀλλ' εὐφυής;

Τὸ πρόβλημα φαίνεται, ὅτι εἶναι ἐν τῶν δυσχε-
ρεστέρων ἢ μᾶλλον ὑπάρχουν τόσαι λύσεις, ὅσαι
καὶ ἀντιλήψεις. Ὁ Ζαμακός, εἰς τῶν πνευματω-
δεστέρων συγχρόνων κωμωδιογράφων, ἀπαντᾷ ὡς
ἐξῆς:

— Διὰ τὰ εὖρης τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος
αὐτοῦ, δὲν ἔχεις ἢ τὰ προβάλλεις ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρόν σου καὶ τὰ ἴδεις. Τί; Τὰς ὠραίας καὶ εὐφρεῖς
γυναῖκας λατρνευόμενας. Τὰς ἀσχημους καὶ πνευμα-
τώδεις τὰς ἀγαποῦν μέχρι τρέλλας. Ἐν τῶν
ποικιλιῶν αὐτῶν τοῦ ὠραίου φύλου οὐδεμία μένει
ἀχρησιμοποίητος εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν τοῦ αἰσθη-
ματος. Αὐτὸ καὶ μόνον θὰ ἴσκει νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι
ἡ καλλονὴ μετὰ τοῦ πνεύματος ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ
ἀρκεῖ νὰ σαγηνεύσῃ τὴν καρδίαν μας, ἐὰν δὲν
ἐβλέπομεν καθ' ἐκάστην ἄνδρα νὰ ἀγαποῦν μετὰ
πάθους γυναῖκας ἀσχημους καὶ μωρὰς συγχρόνας!

Τέλος, εἰς ἀναγνώστης ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀνέκδο-
τον τοῦ Λά-Ἄρη:

Μίαν ἡμέραν ὁ Λά-Ἄρη, καθήμενος μετὰ τῆς
κυρίας Στάελ καὶ τῆς κυρίας Ρεκαμιέ, ἐνθουσιᾶ-
σθη τόσον, ὥστε ἀνεφώνησεν:

— Εὐρισκομαι μετὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς
καλλονῆς.

Ἡ Στάελ, ἡ ὁποία ἦτο ἀσχημος, τὸν ἐτιμώρη-
σεν ἀμέσως διὰ τὴν γκάφαν του.

— Χωρὶς νὰ ἔχετε, τοῦ εἶπεν, οὔτε τὴν μίαν,
οὔτε τὴν ἄλλην.

Ἡ ΔΙΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

οὐστήσασα τέλειον ὀδοντοιατρικὸν γραφεῖον,
ἀναλαμβάνει εἰς λίαν λογικὸς τιμὰς τὴν ὅλως
ἀνωδύνως θεραπείαν ἢ ἐκρίζωσιν τῶν ὀδόν-
των, τὴν κατασκευὴν τεχνητῶν ὀδοντοστοι-
χιῶν ἐκ χρυσοῦ ἢ ἐλαστικοῦ (caoutchouc),
τὴν τελείαν ἐφαρμογὴν γεφυρωτῶν ὀδόντων
(bridge), στεφάνας ἐκ χρυσοῦ, καὶ πᾶν ὅ,τι
ἀφορᾷ τὴν ὑγίειαν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ
στόματος. Δέχεται καθημερινῶς εἰς τὴν κά-
τωθι διεύθυνσιν:

Μπέγιογλου, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁδοῦ Ἰμάμ,
ἀπαρτεμὴν Κωνσταντινίδου, ἀρ. 5,
διαμέρισμα ἀρ. 2,
παραπλεύρως τοῦ ζαχαροπλαστείου Σωτηριάδου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαν-
τίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ'
ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του:
Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς
Δάλια, Χαϊρλὴ χάν, ἀρ. 11. Εἴσο-
δος ἐκ τῆς διεξίτης θύρας τοῦ χα-
νίου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ
τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως
κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ
παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα
καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν
συμβουλευομένων αὐτοῦ. Ἡ
χειρομαντία, ἡ ἀρχαιστάτη τῶν
ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦνται ἀπὸ
τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς
διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντιον,
ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά
εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
ἐν Γαλατῇ, Φιρμηνιζλίε, 86-80, Τηλέφ. 1105.

Τὸ ἐμάντευσε.

Ὁ Κουτεντιάδης ἐγένετο πατήρ.
— Δοιοπὸν ἀγοράσει ἕκαμεις; τὸν ἠρώτησέ τις.
— Ὁχι.
— Τότε μοριτσάμι, αἱ;
— Τὸ ἐμάντευσε!

Εὐτυχία.

Μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς:
— Μαρία, ἐλπίζω, ὅτι θὰ εἶσαι εὐτυχὴς μετὰ τὸν
σύζυγόν σου!
— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, βέβαια, ἀφοῦ τὸν μισὸ
καιρὸ του ἴμιλει μετὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ τὸν ἄλλο
μισὸν γιὰ τὴν πρώτην του γυναῖκα. Ὀραία εὐτυχία!

Κανὸς ὑπολογισμὸς.

Ὁ πελάτης. — Ὅταν ἀγόρασα τὴν χρυσοῦ αὐτὴ
καθένα, μὲν ὑπεσχέθης πῶς θὰ μὲν κρατήσῃ εἰσι
σ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, καὶ ὅμως εἰς τὸ διάστημα
εἴκοσι ἡμερῶν ἐμαύρισε. Κύτταξέ την.
Ὁ χρυσοκόμος. — Σοῦ τὸ πα αὐτό, γιὰτί ὅταν
τὴν ἀγόρασες ἡ ὄψεις σου τόσῳ χαλασμένη ἦταν,
ποῦ ἐνόμισα πῶς δὲν θὰ ζήσης παραπάνω ἀπὸ
δεκαπέντε μέραις!

Ἐγωῖσμός.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία πηγαίνουν νὰ προγευμα-
τίσουν. Ὁ κύριος ἀναμένει τὴν κυρίαν εἰς τὸ
ἐστιατόριον. Ἐπὶ τῆς τραπέζης εὐρίσκονται ἐντὸς
πινακίου δύο κοτολέττα.
Ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ φθάνει. Πηδᾷ ἐπὶ τοῦ
πινακίου καὶ ἀρπάζει τὴν μίαν κοτολέτταν.
Ὁ σύζυγος τότε ἐγείρεται καὶ φωνάζει:
— Λουκία, ὁ γάτος σοῦ ἀρπάξε τὴν κοτολέττα
σου!

La Lampe Electrique

Etablissements d'entreprises electro-techniques.
(Λὰ Λουμιέρ Ἐλεκτρικ)
Ἐργοληπτικὰ Καταστήματα παντοειδοῦς
ἠλεκτροτεχνικῆς ἐγκαταστάσεως.
ΓΡΑΦΕΙΑ: Τστυσιγιάν Χάν, ἀρ. 10-12.
ΑΠΟΘΗΚΗ: Ὀδὸς Τελωνείου, ἀρ. 27.

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ἐν Γαλατῇ, Σαρδύλου χάν, ἀριθμ. 6,
ὀπισθεν τῆς Κρεδὶ Λυωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ὑποθέσεως
εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας
ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.
Εἰς αὐτὸ εὐρίσκετε: Πανιὰ διαφόρων
εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα
καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες,
προσόψια, κουβέρτες, στορία, τραπιζομάν-
δουλα, πετσέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς
τιμὰς εὐθηνότατας.

Παλαιὰ ἀνδελὸπ τροχῶν αὐτοκινήτων
πρὸς πώλησιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

Γάμοι. — Δύο εὐγενεῖς ὑπάρξεις συνήνωσεν ὁ
ὕμναιος τὴν Κυριακὴν: τὸν διαπρεπῆ λατρὸν
κ. Ε. Α. Βαζλαματζῆν καὶ τὴν χαριτωμένην δε-
σποινίδαν Οὐρανίαν Χ. Σαγγιούλογου. Τὸ ἱερὸν
μυστήριον μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθη ἐν τῷ ἐν Μπέ-
γιογλου ξενοδοχείῳ «Βριστόλ» ἐν μέσῳ πολυπλη-
θοῦς ἐκλεκτοῦ κόσμου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος
εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας βίον ρόδινον.

Βαπτίσεις. — Πρὸς θές, Πέμπτην, 30 Ἰουνίου, ἐν
εὐρεῖ κύμαλφ συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθη ἐν τῷ
ἐν Ταταούλοις ἱερῷ γὰρ τοῦ ἀγ. Δημητρίου ἡ βά-
πτισις τοῦ νεογενήτου υἱοῦ τοῦ λίαν εὐφήμως
γνωστοῦ κοσμηματοπώλου ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἀγορᾷ
Πόλεως κ. Ἀλεξάνδρου Ἡλιάδου. Τὸ νεογνὸν
ἀνεδέξατο ἐκ τῆς ἱερᾶς κολυμβήθρας ὁ κ. Μ. Α.
Καστανάκης, ὀνομάσας αὐτὸ Κωνσταντῖνον. Μετὰ
τὴν τέλειον τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου, οἱ εὐτυχεῖς γο-
νεῖς ἐδέχθησαν οἰκάδα τὰ συγκαρητήρια τῶν πολυ-
πληθῶν αὐτῶν προσκεκλημένων, πρὸς εἰς παρ-
τέθη πλουσιώτατον κυλικεῖον. Συγχαίροντες τοὺς
τε γονεῖς καὶ τὸν καλὸν ἀνάδοχον ἐπὶ τῷ χαρμο-
σύνῳ γεγονότι, εὐχόμεθα αὐτῷ τὸ «παντάξιος».

— Τὴν Πέμπτην ὡσαύτως ἐτελέσθη ἐν Ἀρναούτ-
μοῖ ἡ βάπτισις τοῦ θυγατρῆ τοῦ κ. καὶ τῆς κ.
Β. Κοντιδίου. Ἡ ἀναδέξασα αὐτὸ ἐκ τῆς κολυμβή-
θρας κ. Βιγγινία Θ. Ἀγγελίδου ὀνόμασεν Ἰφι-
γένειαν. Συγχαίροντες τοὺς τε γονεῖς καὶ τὴν
ἀνάδοχον, εὐχόμεθα εἰς τὴν νεοφώτιστον ἡ ἀνα-
δειχθῆ κατὰ τοὺς πόθους τῶν γεννητόρων της.

Θάνατος. — Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνα-
τον τοῦ Λουκᾶ Δημητριάδου, λατροῦ, ἐπισυμ-
βάντα πρὸ τινος. Ὁ μεταστάς, γνωστός διὰ τὰ
προτεργμὰτα αὐτοῦ ὡς ἐπιστήμονος καὶ ὡς μέλους
τῆς κοινωνίας, ἠρίθμει πλείστας παρ' ἡμῶν συμπα-
θείας. Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τοὺς γονεῖς καὶ
ἀδελφοὺς αὐτοῦ, εὐχόμενοι αὐτοῖς τὴν ἐξ ὕψους
παραμυθίαν.

Πρότυπον Ἑλληνογαλλικὸν Λύκειον. — Οἱ
κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πτυχιούχοι τοῦ Ἑλληνικοῦ τμή-
ματος: Γιαννόπουλος Ἰ., Δημητριάδης Ν., Καρα-
κώστας Ἀ., Κινεζόπουλος Σ., Κοσμίδης Θ.,
Ντιντόνης Δ., Παναγιωτίδης Δ., Παπαγιαννόπου-
λος Ν., Παπαθεοδώρου Σ., Στυλιανόπουλος Δ.,
Χάτζης Κ., Χάτζης Σ. Οἱ τελειόφοιτοι τοῦ Γαλ-
λικοῦ τμήματος: Ἀλτίναγλους Ἡ., Γιοτσελίδης
Ν., Δεβετζῆς Ἀ., Δελλαγαρμμάτικας Ἰ., Θεοδο-
ρίδης Π., Λαζαρίδης Κ., Μαθουσόπουλος Ε., Πα-
ναγιωτίδης Δ., Παπαγιαννόπουλος Ν., Σακετώνης Ἰ.,
Στυλιανόπουλος Δ., Φωτιάδης Φ., Χρυσώτης Ἀ.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

ΚΗΠΟΣ ΤΑΞΕΙΜΙΟΥ. — Καθ' ἐκάστην συναυ-
λία. Εἰς τὸ Ταξείμ. Μπαρ μουσικὴ ἐκλεκτὴ. Ποιὰ
πρωτίστης ποιότητος.

Κινηματογράφος δωρεάν. — Καθ' ἐκάστην, ὥραν
10 μ. μ., κινηματογραφικαὶ παραστάσεις ἐν ὑπαί-
θρῳ εἰς τὸν κήπον Ταξείμιου.

ΚΗΠΟΣ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ. — Κέντρον τοῦ
ἀριστοκρατικοῦ κόσμου. Συναυλία καθ' ἐκάστην
ὑπὸ πολυμελοῦς ἐκλεκτῆς ὀρχήστρας. Ὑψηλοῖα
ἀμειπτος.

Κινηματογράφος Ἀμφιθεάτρου. — Καθ' ἐκάστην
ἐν ὑπαίθρῳ δύο παραστάσεις ἐκλεκτῶν ταινιῶν
ἐντὸς τοῦ κήπου Μνηματακίων. Ἀλλαγὴ τοῦ
προγράμματος τὴν Παρασκευὴν καὶ Δευτέραν.

Κινηματογράφος Κοσμογράφος. — Πάντοτε
ἐκλεκταὶ αἱ ταινίαι τοῦ ἀνακαινισθέντος κινηματο-
γράφου τούτου, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι πάντοτε
κοσμοβριθῆς.

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ
Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μεγάλῃ ὁδὸς Μπέγιογλου, 188,
παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.
Ὅλα τὰ ἀνδρικά, γυναικεία καὶ παιδικὰ εἶδη
εἰς τιμὰς ἀπιστευτῶς εὐθηνῆς.

